DOMSTOLENS KENDELSE

5. marts 1999 *

I sag C-154/98 P,

Guérin automobiles EURL, under konkurs, Alençon (Frankrig), ved kurator, advokat Xavier Lemée, repræsenteret ved advokat Jean-Claude Fourgoux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 13. februar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-276/97, Guérin automobiles mod Kommissionen (Sml. II, s. 261), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Giuliano Marenco og Guy Charrier, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch og P. Jann samt dommerne G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón og M. Wathelet (refererende dommer),

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 17. april 1998 har Guérin automobiles EURL (herefter »Guérin automobiles«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 13. februar 1998 i sag T-276/97, Guérin automobiles mod Kommissionen (Sml. II, s. 261, herefter »den anfægtede kendelse«), hvorved Retten afviste appellantens påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. SG(97) D/823182 af 25. april 1997 om afvisning af den klage, hvorved Guérin automobiles havde anfægtet Volvo's standardkontrakt for salg af biler i Frankrig og dets anvendelse heraf.

2 Guérin automobiles var oprindelig eneforhandler bl.a. af biler af mærket Volvo. Firmaet havde indgået en kontrakt på ubestemt tid med importøren i Frankrig af disse biler, som imidlertid blev opsagt den 16. august 1988.

3 Den 3. august 1992 indgav Guérin automobiles en klage til Kommissionen over Volvo France SA i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-62, s. 81). I denne klage anfægtede Guérin automobiles den af bilfabrikanten Volvo anvendte salgsordning og anmodede om tilbagetrækning af fritagelsen i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16).

4 Ved dom afsagt den 22. maj 1995 af Tribunal de commerce d'Alençon blev Guérin automobiles erklæret konkurs. Selskabets juridiske rådgiver, advokat Lemée, blev udpeget som kurator.

5 Ved skrivelse af 25. april 1997 gav Kommissionen endeligt afslag på klagen fra Guérin automobiles.

6 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 20. oktober 1997 anlagde Guérin automobiles sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 25. april 1997.

Den anfægtede kendelse

7 Ved den anfægtede kendelse har Retten afvist sagen under henvisning til, at den åbenbart må afvises, da den ikke blev anlagt inden for tomånedersfristen i EF-traktatens artikel 173, stk. 5.

8 Retten fastslog blandt andet i den anfægtede kendelses præmis 20, at fællesskabsretten ikke stiller noget krav om, at fællesskabsinstitutionerne i en sag som den foreliggende oplyser adressaten for en bebyrdende retsakt om de retsmidler, der står til rådighed for vedkommende, og om fristerne og de nærmere betingelser for at anvende disse retsmidler.

Appellen

9 Til støtte for appellen har Guérin automobiles fremført et enkelt anbringende, nemlig at der foreligger en tilsidesættelse af fællesskabsrettens almindelige retsgrundsætninger, nærmere betegnet princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet, retten til forsvar, retten til en effektiv retsbeskyttelse samt bestemmelserne i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

10 Appellanten gør gældende, at fællesskabsretten beror på en selvstændig retskilde, som ikke har nogen direkte tilknytning til national ret, og at den slår langsomt igennem. Det er endnu ikke muligt for alle borgere at have tilstrækkeligt kendskab til fællesskabsretten, da de står rådvilde over for dens terminologi og dens komplicerede regler og over for den abstrakte måde, fællesskabsinstitutionerne arbejder på.

11 Dette er efter appellantens opfattelse grunden til, at det, henset til de af fællesskabsretten almindelige grundsætninger, som er nævnt ovenfor i præmis 9, er nødvendigt af hensyn til en effektiv retsbeskyttelse, at der gives oplysning om de forhåndenværende retsmidler og fristerne for at anvende dem.

Domstolens bemærkninger

12 Ifølge artikel 119 i Domstolens procesreglement kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste den, uden at indlede den mundtlige forhandling.

13 Det bør fremhæves, at EF-traktatens artikel 189, 190, 191 og 192 — der nøje fastlægger karakteren af de retsakter, som kan vedtages af Fællesskabets institutioner, og den herfor gældende ordning — ikke pålægger institutionerne nogen almindelig forpligtelse til at oplyse adressaterne for disse retsakter om de forhåndenværende retsmidler eller om fristerne for deres anvendelse.

14 Ganske vist påhviler der de offentlige myndigheder en sådan oplysningspligt i de fleste medlemsstater. Det er dog normalt lovgiver, som har indført denne pligt og udstedt regler derfor. En sådan pligt forudsætter desuden, at der på forhånd træffes bestemmelse om de forvaltningsakter, der omfattes heraf, samt om indholdet, formen og den stedmæssige anbringelse af de obligatoriske angivelser i den vedtagne forvaltningsakt eller i et særskilt dokument samt følgerne af, at der ikke er givet de nødvendige oplysninger, eller at disse er urigtige.

15 I mangel af en udtrykkelig bestemmelse herom i fællesskabsretten kan det derfor ikke anerkendes, at der påhviler Fællesskabets administrative myndigheder og retsinstanser en almindelig forpligtelse til at oplyse borgerne om de forhåndenværende retsmidler og om betingelserne for anvendelsen heraf.

16 Appellen må derfor åbenbart forkastes i medfør af procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

17 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Guérin automobiles har tabt appelsagen, og da Kommissionen har nedlagt påstand om, at selskabet tilpligtes at betale omkostningerne, pålægges det appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Guérin automobiles EURL betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 5. marts 1999.

R. Grass — G. C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær — Præsident